

GRIMBERGEN 5.01.11 VVB

Ik zou mijn uiteenzetting willen beginnen met het voorlezen van een korte tekst, geplukt uit het Handvest van de Verenigde Naties, art.73: (1946)

Leden van de Verenigde Naties die verantwoordelijkheid dragen of aanvaarden voor het bestuur van gebieden waarvan de bevolking nog geen volledig zelfbestuur heeft verworven, erkennen het beginsel dat de belangen van de inwoners van deze gebieden op de eerste plaats komen, en aanvaarden, als heilige opdracht, de verplichting binnen het in dit Handvest vastgelegde stelsel van internationale vrede en veiligheid, het welzijn van de inwoners van deze gebieden naar beste krachten te bevorderen en, te dien einde(...), zelfbestuur te ontwikkelen, terdege rekening te houden met de politieke aspiraties van de volken en hen bij te staan bij de progressieve ontwikkeling van hun vrije politieke instellingen, overeenkomstig de bijzondere omstandigheden van elk gebied en zijn bevolking en hun verschillende stadia van ontwikkeling.

1

Me dunkt dat deze tekst compleet van toepassing is voor België:

België is lid van de V.N.

Vlaanderen is een gebied waarvan de bevolking nog geen zelfbestuur heeft verworven, in elk geval ver van volledig zelfbestuur;

België moet dus terdege rekening houden met de politieke aspiraties van Vlaanderen., en moet Vlaanderen behulpzaam zijn bij zijn vrije politieke instellingen, en daarbij rekening houden met de bijzondere omstandigheden van dit land.

Die tekst van de V.N. kan niet anders dan universeel geldig te zijn.

Maar tot mijn verwondering schijnt geen enkele Vlaamse politieke partij hierop te steunen.

Weliswaar was het niet de bedoeling van de V.N. met behulp van dit handvest de rechtvaardige strijd voor onafhankelijkheid van

Vlaanderen, van Catalonië, Baskenland of Schotland te steunen. Deze tekst was bedoeld om de dekolonisering te bevorderen. Hij wordt trouwens expliciet in dit verband aangehaald in het recente boek van David Reybroeck over de geschiedenis van Kongo.

Wat bepleit werd als recht voor de zwartjes van Kongo, is blijkbaar niet van toepassing voor de witjes van Vlaanderen.

Terloops wens ik op te merken dat in deze tekst het principe van de territorialiteit wordt voorop gesteld.

Met deze inleiding heb ik alvast te verstaan gegeven: voor mij is de toekomst van Vlaanderen een zelfstandig Vlaanderen, en ik voeg daaraan toe : een Vlaanderen dat democratisch , sociaal en vredelievend gericht is. Ik heb lang gedacht dat die zelfstandigheid kon waar gemaakt worden binnen een co-federale staat (d.w.z dat alle bevoegdheden aan de deelstaten worden toegekend, behalve de bevoegdheden die in onderling akkoord worden overgelaten aan de confederale autoriteit), maar na de ervaring van de laatste jaren heb ik daar mijn grootste twijfels over. Ik kom daar later op terug.

2

Vooreerst wens ik enkele misverstanden op te ruimen, die het debat bemoeilijken.

Men stelt het meestal voor alsof het zou gaan om een louter communautair debat, van Vlamingen tegen Walen. Dit is slechts een klein stukje van de waarheid. In feite gaat het tussen de Belgische Staat en zijn aanhangers enerzijds, en Vlaanderen anderzijds. Uiteraard bestaat er in de Waalse politieke middens een grote aanhang voor België: zonder België zou hun gemiddelde levensstandaard beduidend zakken. Ik wil hier niet uitweiden over de exacte cijfers van de transfers Vlaanderen-Wallonië, maar iedereen weet dat die aanzienlijk zijn. het is een rechtmatig verlangen van de Walen om hun welvaart niet te zien slinken, en in Vlaanderen moet daarmee rekening gehouden worden. Bijvoorbeeld door in de toekomstplannen een geleidelijke afbouw van de transfers

te organiseren, ze te spreiden over een voldoende aantal jaren om het effect ervan te milderen.

Evenzeer hebben de Vlamingen recht op de vruchten van hun werk. Er is nog veel nood in Vlaanderen, zowel in de schoot van vele gezinnen en alleenstaanden, als in de openbare infrastructuur, zoals de wegen, scholenbouw, sociale woningen, kinderopvang, gezondheidszorg enz. Vlaanderen heeft het recht autonoom te beslissen voorrang te geven aan de eigen noden, zonder daarbij de solidariteit met Wallonië, de Noodlijdende Europese landen en de derde Wereld landen te vergeten. De basisredenering van dergelijke solidariteit is dat het eigen welzijn ook afhankelijk is van het welzijn van de burens en van de rest van de wereld.

De organisatie van de solidariteit is een zaak van het Vlaamse volk, dat daarover democratisch moet kunnen beslissen. Solidariteit kan echter nooit een eenrichtingsverkeer zijn. Materiële solidariteit is noodzakelijk verbonden met politieke solidariteit. Politieke solidariteit betekent onder meer (Gravensteen manifest) dat politici van het ene landsdeel niet moedwillig handelen tegen het belang van de andere deelstaat in.

3

Een illustratie van dit laatste was het optreden van het Waalse Gewest in het dossier van de 'IJzeren Rijn'. De Vlaamse regering heeft jarenlang moeizaam onderhandeld met Nederland over de aansluiting van de Antwerpse haven op het Duitse Ruhrgebied via het spoor. Het traject liep niet over Waals grondgebied en kwam niet ten laste van de Waalse begroting. Toch vond de toenmalige minister-president van het Waalse Gewest, Elio di Rupo, in een advies aan het provinciebestuur van Maastricht dat het hele project 'weggegooid geld' was.

Wie de politieke solidariteit niet respecteert, ondermijnt zelf het samenleven in de federale staat.

Er kunnen zo vele voorbeelden gegeven worden. Onder meer de steeds terugkerende Waalse campagnes in internationale organen, zoals de Raad van Europa, om Vlaanderen in een slecht daglicht te stellen, en voor te stellen als ondemocratisch.

Maar het zijn niet alleen de Walen, die zich om welbegrepen eigenbelang verzetten tegen het streven naar zelfstandigheid in Vlaanderen. Minder evident is de tweedracht binnen Vlaanderen, die ons belet eendrachtig de belangen van het Vlaamse volk te behartigen, die ons belet de door de Verenigde Naties gewenste zelfbestuur te verwezenlijken.

Ik wil het hier niet hebben over het vertederend royalisme van brave mensen die in de glitter van het koninkdom een zekere compensatie vinden voor hun eigen miserie. Ik wil het wel hebben over dat deel van onze Vlaamse elite die van uit de eigen luxueuze eigengereidheid, elke contact met het Vlaamse volk heeft verloren, en zichzelf heeft uitgeroepen tot herauten van het Belgisch nationalisme, die alleen overleven in de slipstream van hun Belgicistische broodheren.

Het ergste daarbij zijn nog niet die schrijvers en artiesten die regelmatig hun ergernis ventileren tegen de actieve Vlaamse middens, maar wel in de eerste plaats de vakbonden.

Ik ben een vakbondsmens. Ik ben vijftig jaar actief lid geweest van de vakbond, en heb daarvoor tijdens de grote staking van '60-'61 in het gevang gezeten. Ik weet dat zonder de vakbond de sociale toestand van onze mensen veel zorgwekkender zou zijn. Maar ik heb mijn ontslag moeten geven, wanneer ik vaststelde dat mijn vakbond vergat de belangen van het eigen volk te behartigen, en in naam van een eenzijdige solidariteit verkoos samen te werken met de reactionaire Belgicistische en royalistische middens. Binnen het ACV ging men zelfs zo ver van op te roepen te stemmen voor de klasse vijand, uit haat tegen de flaminganten van het NV.A.

De vakbonden hebben wellicht ook hun welbegrepen eigenbelangen om dergelijke volksvijandige keuze te maken. Maar in de keuze tussen voorgewend eigenbelang als organisatie, en dienstbaarheid aan het eigen volk, hebben zij het laten afweten, en hebben zij als vakbond gefaald.

Een tweede misverstand heeft betrekking op de democratie. Ooit heb ik een Amerikaans president horen beweren (het moet na de val

van de Berlijnse muur geweest zijn), dat democratie er in bestaat zijn stem te kunnen uitbrengen tijdens verkiezingen. Mijn definitie van democratie is iets anders, namelijk dat het volk een beslissende rol kan spelen bij de definitie van het beleid. In België schijnt echter nog een andere definitie van democratie gangbaar te zijn: democratie is het maken van compromissen, die dan meestal nog eerbaar, evenwichtig en ingewikkeld moeten zijn, zodat iedereen er de schijn van zijn gelijk in weervindt.

Wanneer zal men eens de conclusie trekken uit onze decennium - lange ervaring van dergelijke rotte compromissen? Ze hebben een ongeziene hoeveelheid van regeringen en parlementen gecreëerd, ze hebben de meerderheid tot een geridiculiseerde minderheid omgetoverd, zij hebben het land opgezadeld met een systeem van alarmbellen, grendels, veto's en bevoegdheidsconflicten, speciale meerderheden, die elk parlementair initiatief blokkeren. Ze hebben het land herverdeeld in drie gewesten, waarbij nogmaals de meerderheid tot minderheid wordt veroordeeld. En niet één probleem hebben ze opgelost, in tegendeel, het wordt steeds moeilijker dit land op de rails te houden.

5

Dit is het werk van een paar generaties van Franstalige en Vlaamse staatslui, die van compromis tot compromis elke democratische besluitvorming onmogelijk hebben gemaakt.

En weer zien we voor onze ogen pogingen om dit spelletje verder te zetten: nog ingewikkelder, nog minder verstaanbaar, nog ongeschikter voor een doorzichtig, democratisch beleid.

Compromissen, in tegenstelling tot wat men hier de goegemeente tracht wijs te maken, zijn niet noodzakelijk een toetssteen voor democratie. Meerderheidsbeslissingen kunnen dat even goed zijn. BHV moet beslist worden door de meerderheid, maar dat kan niet omdat voorgaande compromissen het systeem hebben gebetonneerd. Vandaar de nutteloze zoektocht naar een "eerbaar compromis", waarbij de franstaligen territoriale eisen stellen, of alvast hun weigering tot integratie in Vlaanderen hard maken.

De laatste tijd heeft de idee van confederalisme veel belangstelling gekregen.: alle bevoegdheden aan de gemeenschappen, behalve de bevoegdheden die bij wet toebedeeld worden aan de confederale overheid. Zo zou de Belgische staatsstructuur kunnen herleid worden tot een minimale structuur, met protocolaire en vertegenwoordigende rol. Grondwettelijk is dit in principe nu reeds mogelijk, omwille van het artikel 35 van de Belgische Grondwet. Het probleem is echter niet erg verschillend van de huidige onderhandelingen, alleen zou de inzet van de onderhandelingen nog veel ingrijpender zijn en de belangen nog veel fundamenteler. Vandaar dat ik zeer wantrouwig ben over dergelijke onderhandelde staatshervorming, die moet uitlopen op een confederale staatsstructuur. Meer haalbaar dan een confederale staatsstructuur lijkt mij een soort statenbond, een samenwerkingsverband van twee onafhankelijke staten. Hoe de zaken verder zullen verlopen, kan voor het ogenblik niemand zeggen. Wat wel erg waarschijnlijk is, is dat bij verdere blokkering van de staatshervorming, de splitsing van het land onvermijdelijk wordt, en dat het Vlaams parlement daarbij een doorslaggevende rol zal spelen.

6

Er wordt deze tijd veel gerekend: hoeveel moeten de V-partijen (VN.A, VI.Blok en Dedecker) samen nog groeien vooraleer een meerderheid te bereiken in het Vlaams parlement? Bart Maddens heeft hierover onlangs een interessant artikel gepubliceerd, met gedetailleerde electorale berekeningen, waarin een reële 'Vlaamse' meerderheid in het vooruitzicht gesteld wordt, die dan tot zelfstandigheid zou kunnen beslissen.

Naar mijn mening zou dit een catastrofe zijn: een zelfstandig Vlaanderen dat uitsluitend steunt op de V-partijen, zou een zo slecht mogelijke start zijn voor een nieuw Vlaanderen. Het zou in de nationale en internationale opinie voedsel zijn voor de opvatting, ten onrechte, dat Vlaanderen gedomineerd wordt door extreem rechts.

Vandaar de absolute noodzaak om binnen Vlaanderen de dialoog te versterken tussen de verschillende partijen, om duidelijk te maken dat een zelfstandig Vlaanderen een stap vooruit kan betekenen voor de democratie, op voorwaarde dat 'links' niet langs de zijlijn blijft staan. Ik ben er van overtuigd dat er in de verschillende 'linkse' partijen wel krachten aanwezig zijn die uiteindelijk de balans kunnen doen overslaan. De grens tussen 'links' en 'rechts' gaat niet zozeer tussen de partijen, dan wel doorheen elke partij. Zo ook de evolutie naar een zelfstandig Vlaanderen.

De manier waarop we naar een zelfstandig Vlaanderen gaan, zal bepalen hoe de toekomst van Vlaanderen er zal uitzien. Ik heb wel voortvarend als thema voor deze toespraak de toekomst van Vlaanderen te nemen. Maar er is niemand die over een glazen bol beschikt om die toekomst te voorspellen. Die toekomst zal in grote mate afhangen van de wijze waarop die zelfstandigheid wordt bereikt. De belgicistische auteur Tom Lanoye, die geen enkele gelegenheid laat voorbij gaan om zijn volk te beledigen, heeft onlangs smalend gezegd dat een zelfstandig Vlaanderen niet zou verschillen van België, waaruit uiteraard de conclusie volgt dat splitsen niet de moeite waard is.

Wanneer men zulk een minachtende houding aanneemt tegenover het eigen volk, is het normaal dat men tot de overtuiging komt dat er niets ten gronde kan gewijzigd worden in het politieke gebeuren. Ik deel zijn mening niet. Ik geloof werkelijk dat er voldoende levende krachten zijn, in de verschillende geledingen van onze Vlaamse samenleving, om corruptie, vriendjespolitiek en zelfbediening doelmatig te bestrijden, en om de democratie te herstellen. Wanneer de communautaire hypotheek zal gelicht zijn, is de kans groot dat Vlaanderen de samenlevingsproblemen veel efficiënter kan aanpakken. Maar dat zal afhangen van de Vlamingen, van hun initiatieven, hun democratische wil.

Dit gezegd zijnde wil ik toch mijn belofte nakomen en zeggen welke, volgens mij, mogelijke kenmerken moeten zijn van een toekomstig

democratisch, sociaal en vredelievend Vlaanderen. Want een autoritair, asociaal en oorlogszuchtig Vlaanderen zou in strijd zijn met de diepste verzuchtingen van ons volk, en zou bijgevolg moeten bestreden worden.

Maar Vlaanderen is geen eiland: het is afhankelijk van een wereld die in crisis is. Economisch, sociaal, cultureel, ethisch beleven wij een enorme transitie terwijl onze productie- en levenswijze de biosfeer zelve in gevaar brengt en ons bestaan bedreigt.

Eén zaak staat voor mij als een paal boven water: het huidige model van mateloze groei, verspilling en wegwerpeconomie heeft zijn beste tijd gehad. Onze biologische footprint is te groot voor de beperkte hulpbronnen van deze wereld.

Zoals Tom Lanoye denkt men nog veel in termen die identiek zijn aan die van het huidige België, mits enkele marginale correcties, te weten: gewillige onderdanigheid aan de oekazen van het kapitalistisch Europa, onderwerping en medeplichtigheid aan het imperiaal streven van de USA, en aan 'creatieve vernietiging' door globaliseren, dereguleren en privatiseren.

Wie denkt dat een zelfstandig Vlaanderen de maatschappelijke problemen als bij toverslag, zonder strijd, zal kunnen oplossen, staat een grote teleurstelling te wachten. Zonder fundamentele ommekeer van het beleid zullen de vijftien procent armen nog altijd arm zijn en zal de kloof tussen arm en rijk blijven toenemen; massa's immigranten zullen nog altijd aan de deur blijven kloppen, het leefmilieu zal verder afgetakeld worden, de koopkracht nog altijd bedreigd, het verkeer nog altijd dodend en het aantal zelfmoorden onwaarschijnlijk hoog. Het wetenschappelijk onderzoek zal nog altijd gebeuren in functie van privé belangen, evenals het gezondheidsbeleid. Justitie zal nog altijd in dienst staan van de rijken en onveiligheid zal de zwakken blijven bedreigen. De kernlobby zal nog steeds de sluiting van de kerncentrales willen terugschroeven. De 'motherfucking culture' zal ons nog steeds opgedrongen worden. Europa zal ons nog steeds opsluiten in een neoliberale dwangbuis van kunstmatige privatiseringen, dienstverlening aan het globalizerend kapitaal en onderwerping aan de hyperkinetische

verspillingsmarkt. Zelfstandig Vlaanderen zal van start gaan met de erfenis van een ondemocratisch België. Beurs avonturiers zullen zich nog steeds in de plaats stellen van democratisch verkozen vertegenwoordigers.

Toch zal er in een zelfstandig Vlaanderen iets grondig veranderd zijn, te weten de (tenminste gedeeltelijke) verantwoordelijkheid voor Vlaanderen voor het eigen beleid. Men zal de schuld van de mistoestanden niet meer bij 'de anderen' kunnen leggen. Geen stupied en kostelijk wafelijzerbeleid meer, wel de verplichting om zelf voor oplossingen te zorgen. "Wat we zelf doen, doen we beter" zal metterdaad moeten bewezen worden.

Een belangrijk motief voor de grondstroom naar zelfstandigheid van Vlaanderen is de eis voor aanpassing van het beleid aan de eigen Vlaamse opvattingen, tradities en voorkeuren. Dit moet nu programmatisch ingevuld worden.

Ik suggereer hier enkele beleidslijnen, als bijdrage tot dit debat. Ik waag mij aan de denkoefening: hoe kan men, vanuit een progressief, democratisch en republikeins standpunt, Vlaamse toetsen naar de toekomst toe geven. Welk soort programma kan de inzet worden van een ruime volksbeweging voor een ander Vlaanderen dat democratisch, verdraagzaam, vredelievend, inventief en solidair is, milieubewust en verantwoordelijk? Dergelijke denkoefening kan niet meer zijn dan een eerste aanzet, die moet gevolgd worden doorcorrecties, aanvullingen en uitdiepingen, om uiteindelijk een programma te worden met meerderheidsambities.

9

1. Vlaanderen maakt onvervreemdbaar deel uit van Europa. Dit betekent echter niet dat we gewoon alle bevelen van DIT a-sociaal en ondemocratisch Europa moet opvolgen, een Europa dat bij grondwet elk perspectief voor een niet-kapitalistische toekomst uitsluit. Telkens wanneer een volk geraadpleegd wordt, zoals via de volksraadplegingen in Nederland en Ierland, wordt dit ondemocratisch Europa radicaal afgewezen. Met een onvoorstelbare arrogantie worden deze volksuitspraken terzijde

geschoven. Elders, zoals in België, wordt zelfs de raadpleging van het volk over zaken die de toekomst hypothekeren, brutaal geweigerd. Dit soort Europa is onaanvaardbaar. Vanuit Vlaanderen moeten initiatieven genomen worden voor een ander, een sociaal Europa. Dit vereist uiteraard eerst en vooral de erkenning van de Vlaamse natie door de EU. Eventuele weigering daartoe, tegen een gebeurlijke beslissing van Vlaanderen, zou het gewicht hebben van een oorlogsverklaring. Het basisprincipe van een democratisch Europa moet het subsidiariteitsbeginsel zijn: laat elk volk zijn oplossingen aanbrengen, met eigen accenten, rekening houdend met de eigen geschiedenis en volksaard.

2. Vrije verkiezingen vormen de structurele grondslag van een democratisch bestel. Ze openen in principe de poort voor een beleid dat overeenstemt met de wensen en de verlangens van de meerderheid van de bevolking. Dat is de theorie. De praktijk is vaak anders, zoals blijkt uit de erg verschillende modaliteiten in de kieswetgevingen van de 'democratische' landen. Er zijn meerdere invullingen mogelijk van het begrip 'democratie', en er bestaan zeer veel praktijken om de meerderheidskeuze van het volk te omzeilen: rechtstreekse fraude, gemonopoliseerde inzet van propagandamiddelen, het corrumperen van verkozenen, of de reële bevoegdheden van het verkozen parlement inperken ten gunst van de uitvoerende of zelfs de gerechtelijke macht, of zelfs het brutaal negeren van de kiesbeloften waarmee men de kiezer heeft verleid, enz. Zoals reeds gezegd werd in ons land het democratisch principe van de meer beslissende meerderheid afgeschaft en vervangen door de macht van de minderheid. Wanneer de macht van de minderheid systematisch tot principe wordt verheven, loopt er iets grondig mis met de democratie. In het toekomstig Vlaanderen moet verhinderd worden dat dit Belgisch gebruik niet wordt verder gezet. Dat betekent dat geen enkele minderheid, ook geen sociaal-economische, ook geen ethische, ook geen culturele, recht heeft op het monopolie.

In verband met verkiezingen heb ik nog twee opmerkingen. Een eerste is de vaststelling van de toenemende vrees voor verkiezingen. Er werd werkelijk een offensief gevoerd om Vlaamse, Belgische en Europese verkiezingen te laten samenvallen. Als motief wordt gegeven dat bij veelvuldig electoraal opbod de meerderheden geen tijd krijgen om tot een rustig en weloverwogen beleid te geraken. Anders gezegd: die lastige kiezer belet ons onze goesting te doen. Nu is de betekenis van verkiezingen precies de wil van het volk tot uiting te brengen, zodat de verkozenen des volks er rekening mee kunnen houden! Je moet het bijvoorbeeld als socialist maar meemaken dat je, bijna een eeuw na het moeizaam afdwingen van het (mannelijk) algemeen stemrecht, in De Morgen een redactioneel pleidooi leest waarin dergelijke vrees voor de kiezer wordt uitgedrukt.

Maar er is meer aan gang in verband met 'democratische' verkiezingen. Zo men het kiesvolk niet voldoende onder controle kan brengen, dan kan men het toch doen met de verkozenen. Corruptie heeft vele gezichten. Men zal het in ons land niet (of zelden) wagen een ambtenaar of mandataris brutaal een pakbankbiljetten in de hand te stoppen. daarvoor zijn wij veel te beschaafd, veel te geraffineerd. Wij beschikken over veel betere methodes.

In onze moderne cultuur worden verkozenen gelijmd met wedden die het meervoud zijn van het inkomen van hun kiezers. Hoe kunnen zij nog de noden en wensen van die kiezers begrijpen?

Wanneer politici hun mandaat verliezen, wat betekent dat zij afgewezen worden door hun kiezers, krijgen zij als beloning een mooie afscheidspremie. Een politieke carrière wordt bovendien vaak bekroond door allerhande zwaar betaalde bestuursposten. het prototype is Dehaene, groot geworden op de rug van het ACW en kampioen graaier in de bestuurspot, zodat hij miljardair

kon worden! Verdedig maar de belangen van de sukkelaars die het moeten stellen met een leefloon!

De lucratieve perspectieven van trouwe partij mandatarissen hebben tot gevolg dat we geconfronteerd worden met een brave parlementen, waar partijbonzen de plak zwaaien. Wie de bevelen niet volgt, vliegt buiten en ziet zijn zekere toekomst verzwinden. Niet meer de belangen van de kiezer komen voorop, wel de enge partijbelangen. Omwille van de smeer likt de kat de kandeleer.

In plaats van een democratie, komen we terecht in een partitocratie.

Voeg daarbij dat de wetgevende en controlerende rol van het parlement (van de parlementen) wordt uitgehold. Beslissingen worden genomen door een handvol partijleiders, of door ministers die hen schatplichtig zijn, mits grote minachting voor het parlement. Zelfs het aanwenden van oorlogsgeweld tegen een soeverein land wordt niet aan het parlement voorgelegd. Zo kon de regering op een mooie zomerdag zomaar beslissen het land te betrekken bij een agressieve oorlog. De haviken in Washington hebben meer invloed op de Belgische regering dan de verkozenen van het volk. Een zelfstandig Vlaanderen betekent niet alleen zelfstandigheid ten opzichte van de franstaligen, maar eveneens ten opzichte van andere naties. Wat baat het zelfstandig te worden als onze zelfbeschikking onbestaande is, en wij de bevelen van de EU of van Washington moeten volgen?

Als we in een zelfstandig Vlaanderen daar geen halt aan stellen, gaan we inderdaad dezelfde weg op als het verfoeide België. Verkozenen mogen geen armoeleiders zijn, maar ze mogen evenmin rijker zijn dan de gemiddelde kiezer.

Nu ik het heb over corruptie op z'n Belgisch, kan ik niet nalaten even uit te wijken naar het tafereel van justitie. Ik heb een tiental jaren als gerechtelijk verslaggever voor Belga gewerkt. Uitgenodigd om mijn ervaringen door te geven aan advocaten-

stagiaires aan de rechtbank van Gent heb ik mijn voordracht als volgt begonnen:

Vroeger, tijdens mijn partijpolitieke loopbaan in de K.P., dacht ik dat er in ons land een klasse gerecht bestond. NU WEET IK HET”.

Wat er de laatste tijd in dit land gebeurt met justitie, heeft niets meer te zien met rechtvaardigheid, wel met corruptie. Grote misdadigers, zowel van gemeenrecht als white collar misdadigers, kennen tegenwoordig het klappen van de zweep: mits medeplichtigheid van een top-advocaat en onderzoekers kan er gezorgd worden – uiteraard tegen betaling – dat van bij de aanvang van het onderzoek fouten worden ingelast in het onderzoek. De rechter nadien, die zich strikt houdt aan het formele karakter van de rechtspraak, kan niet anders dan vaststellen dat de rechtsgang niet geldig is. De grote criminelen gaan vrijuit. Hebt u al ooit gehoord dat de gerechtelijke ambtenaar, verantwoordelijk voor de initiële fout, gesanctioneerd wordt?

In een zelfstandig Vlaanderen moet komaf gemaakt worden met dat soort corruptie, en moet de rechtvaardigheid terug ingevoerd worden in de rechtspraak.

Verkiezingen zijn wel een noodzakelijke, maar stellig geen voldoende voorwaarde om te kunnen spreken van democratie. De lakmoesproef voor democratie is de mate waarin het volk effectief kan wegen op het beleid. Dit kan niet herleid worden tot een periodieke globale uitspraak bij de verkiezing, maar moet gebeuren doorheen de dagdagelijkse maatschappelijke werking. Vlaanderen is rijk aan organisaties in het middenveld: vakbonden, culturele organisaties, vrouwenorganisaties, milieuwatchers, vredesorganisaties, verbruikers-, jongeren- en seniorenverenigingen, vrijwilligers en allerhande ngo's. Zer moeten betrokken worden bij het dagdagelijks beleid, zowel in

de wijken als in de steden, en op alle niveaus van het beleid. Hun bevoegdheid kan niet uitsluitend raadgevend zijn, maar ook uitvoerend, tenminste op enkele vastgelegde terreinen van het beleid.

In plaats van de kiezer te ontwijken, of zijn kiesrecht te beperken tot periodieke globale uitspraken, moet hij de kans krijgen om in belangrijke zaken mee te beslissen via referenda.

Als laatste deel wil ik het hebben over twee belangrijke onderwerpen die vandaag de politieke actualiteit beheersen: de immigratie en Brussel.

De immigratie is een fenomeen dat de toekomst van Vlaanderen ten zeerste aanbelangt. Wij zijn een gastvrij volk, en in het verleden hebben wij ten volle bewezen dat wij solidair kunnen zijn met de slachtoffers van oorlog en vervolging. Mag ik herinneren aan de wijze waarop duizenden Vlaamse gezinnen de Spaanse kinderen hebben ontvangen, slachtoffers van het Franco-fascisme? Kent men ook nog de beroemdste allochtonen die in dit land asiel vonden, zoals Karl Marx en Albert Einstein?

Vandaag is de toestand nochtans totaal verschillend. Het gaat in de eerste niet meer om politieke vluchtelingen, om vluchtelingen voor oorlogsgeweld. Daarover kan er volgens mij geen enkel misverstand bestaan: zij zijn welkom hier. Het gaat echter vooral om de massale toevlucht van economische migranten. In plaats van de strijd te voeren in eigen land tegen de interne en externe uitbuiters, vluchten zij naar landen waarvan zij verwachten te kunnen deel hebben aan de rijkdom, ontstaan door de eeuwenlange strijd van de autochtonen voor recht en waardig leven. Zolang dit fenomeen marginaal blijft kan onze samenleving dit probleemloos opvangen. Anders wordt dit wanneer de immigratie een groot percentage van de bevolking wordt, laat ons zeggen zowat 10%. Dit cijfer wordt bereikt in onze grote steden. Ik geloof dat onze beleidsmensen

geen gedacht hebben van wat er leeft onder de Vlaamse bevolking, die zich geleidelijk gediscrimineerd voelt. Ik herhaal: de Vlaamse bevolking wordt in talrijke gevallen gediscrimineerd. De allochtonen schijnen over meer rechten en voordelen, te beschikken dan de autochtonen. Dit alles gebeurt bovendien ten overstaan van een Vlaamse bevolking die zelf in grote nood is, die moet rond komen met een levensminimum, teveel om te sterven en te weinig om te leven. De recente regeringsmaatregelen ter regularisatie van de illegalen, weer onder Franstalige druk, hebben dit fenomeen nog versterkt. Ik pleit hier niet voor een hermetisch afgrendelen van onze grenzen voor migranten, wel voor een strikte beperking van het aantal toegelaten allochtonen, die bovendien bereid moeten zijn zich te integreren in onze samenleving, wat het beheersen van onze taal omvat. De essentie van de bestrijding van de migratie ligt in het oplossen van de problemen in de landen vanwaar de allochtonen afkomstig zijn. Dit is mede de taak van een Vlaams internationaal beleid binnen Europa , waar men de gepersonaliseerde of geïnteresseerde filantropie moet vervangen door een beleid van verantwoordelijke zelfontwikkeling.

Ik denk dat het voldoende duidelijk is geworden dat de mythe van het multiculturalisme tot een fiasco heeft geleid. Ik ben geen bange blanke man, maar ik wens niet, nu dat de katholieke kerk het grootste deel van zijn hegemonie in Vlaanderen heeft ingeboet, die te vervangen door een verdraagzaamheid tegenover een andere, wellicht nog meer achterlijke hegemonie. Vandaar dat in het toekomstig Vlaanderen scheiding tussen Kerk en Staat essentieel is: godsdienstbelijdenis moet vrij zijn, een recht van elk individu. Maar het is niet de taak van de gemeenschap de persoonlijke godsdienstbelijdenis te financieren. Kirchensteuer en Moskeeënsteuer moeten de huidige toestand van openbare financiering vervangen.

Tot slot het fenomeen Brussel, dat overal wordt opgeworpen als de grote hinderpaal voor een zelfstandig Vlaanderen. Dit concept wordt trouwens met veel ijver verspreid door een aantal (Belgicistische) Vlamingen uit Brussel.

Brussel is de hoofdstad van Vlaanderen. Ze ligt midden in een intensief geïndustrialiseerd Vlaams gebied. Ze moet bijgevolg die hoofdstad blijven, ook al is de overheersende taal niet meer de taal van de oorspronkelijke bevolking, maar wel van de inwijkelingen. Vlaanderen mag niet buigen voor de territoriale eisen van de Franstalige politici.

Brussel, als hoofdstad, moet bestuurd worden door een Brussels (lieftst eengemaakt) stadsbestuur, bijgestaan door Vlaamse en Franstalige voogdijoverheid. Ook Brusselse Vlamingen schreeuwen moord en brand bij de gedachte dat Brussel in zekere mate onder voogdij zou geplaatst worden. Maar dat is loos geschreeuw, typisch voor een zekere arrogantie: staat Brussel vandaag soms niet onder voogdij? Juist zoals al onze steden momenteel onder voogdij staan van de provincie en van de gewestregering!

16

Ik ben mij er sterk van bewust dat ik in dit korte bestek slechts enkele aspecten van het toekomstige Vlaanderen heb aangeraakt. De plaats van Vlaanderen in de snel veranderende technologische wereld, de levensbedreigende ecologische evolutie, de acute problemen van werkloosheid, pensioenen en begroting, kernenergie, zijn evenveel vragen die een antwoord moeten krijgen.

Hoe dan ook: het voortbestaan van België zoals het thans bestaat, legt een zware hypotheek op die toekomst.

Daarom is het van het allergrootste belang dat we zelf, als volk, democratische inspraak krijgen in alle maatregelen die onze toekomst voorbereiden.

